

Майже казка

Автор:

Оксана Сайко

Майже казка

Оксана Сайко

Непросто, коли знаєш, що на тебе чекає в майбутньому, коли ось-ось здійсниться одне пророцтво. Але, виявляється, передчуття того, що має статися, може жити в твоєму серці незалежно від передбачень. Коли душа здатна пізнавати таємниці, відчувати єдність з природою і світом, коли раптом починає відчувати подих одного каменя і бачити кількасотлітню сумну й дивовижну історію, що для когось давно стала легендою. Ця повість про вічне очікування, передчуття і тугу за любов'ю. Про силу почуттів, які відкривають сенс, навіть якщо перешкоди і щось неможливо...

Оксана Сайко

Майже казка

Вона народилася в неділю, разом з першими променями сонця. Коли крик дитини урочисто сповістив про її прихід у цей поки що незнайомий, лячний і чужий світ, на мить зачудувався неозорий блакитно-зелений ліс, огорнутий молочним серпанком туману, лагідно зашелестіло листя, і вітер заліг у високі трави, тихенько зітхнуло застигле таємниче озеро. У вікно невеличкої хатини на краю маленького села, де сталося благословенне таїнство, зазірав свіжий погідний ранок. Повитуха, загортаючи в полотно дитину, всміхнулася до змученої важкими пологами вже немолодої жінки:

– Дівчинка народилася разом із днем – буде щаслива...

Жінка тяжко зітхнула й усміхнулася, обіймаючи маленький згорток:

– Аби була здорова. Вона буде мені втіхою на старість.

У ту мить Ганна почувалася щасливою, бо раптом у житті її з'явився сенс, якого досі не було ніколи. Стіни її невеличкої хатини посвітлили, вікна оселі здавалися прозорішими й більшими, відкриваючи її очам клаптик неба, крони ясенів і проміння сонця. Раніше вона й не сподівалася, що в неї колись буде дитина, бо не мала чоловіка. Молодість її давно минула, і чекати від життя вже не було чого. Кілька років тому вона поховала матір і залишилась сама-самісінька. З кожним роком самотність її дедалі більше набувала хворобливості, ставала нестерпною, але вона не бажала щось змінити, хоч така нагода не раз траплялася. Змолоду Ганна була досить привабливою, але, зазнавши від кохання розчарування й болю, не хотіла пережити цього ще раз. Колись давно вона була закохана в чоботаря, який якийсь проводжав її додому з сусіднього села, куди вона з дівчатами щонеділі ходила на танці, що їх місцеві музики влаштовували у недобудованому клубі. Вони йшли польовою дорогою. Чоботар обіймав її за стан, і вона всміхалася, бо він був вродливий і дужий, і подруги могли б їй позаздрити. Ніч була синя, м'яко-тепла і терпка. Вона й досі пам'ятала її запах, який більше не повторився ніколи. Може, тому, що такі ночі бувають тільки якось, лише раз, у юності? Вона й досі пам'ятала запах стиглого жита, вологої трави, свіжої землі й прохолодного вітру. Зірки підморгували їй, а земля втікала з-під ніг. Жито ховало їх в своїх обіймах і ніжно лоскотало тіла. Вона здригалася від цілунків чоловіка і вітру, зачудована, збентежена, засоромлена й розпалена. Вона була щаслива... А за місяць чоботар одружився. Подруги хихотили й перешіптувались, бо від когось дізналися, що трапилося тоді, в ту ніч. У сльозах Ганна задушила своє кохання й поклялася, що відтепер жоден чоловік не торкнеться її. Вона різко вривала будь-які спроби залицянь, хоч серед тих залицяльників був і заможний парубік із сусіднього села, і один вдівець, добрий господар, та жоден з них не припав їй до серця. Мати її лише скрушно зітхала – якби в Ганни був чоловік, їм було б набагато легше, бо після смерті Ганниного батька вони часто терпіли нестатки. Мати просила, нерідко плакала і нарікала, але ніщо не могло вплинути на Ганну. Обличчя її робилося незворушним, холодним і впертим, вона надовго змовкала і замикалася в собі. Так спливали роки, у тяжкій праці на полі та за господарством вона почала старіти. Її карі очі запали, зблякли від смутку, одноманітності й самотності, збайдужіли, втратили свій колишній вираз замилювання світом і подиву, коси поріділи і де-не-де підступно зрадили кольору, плечі опустилися під тягарем труднощів та важкої праці. Її подруги, що на той час вже мали дорослих дітей, часто при нагоді казали:

– Важко, певно, Ганно, тобі самій, особливо тепер, коли померла мати. Якби хоч дитина була, було б відрадніше...

– Так, то правда, – хитала головою Ганна і важко зітхала. В ту мить з її обличчя дивилася покірність долі, невміння щось змінити чи повернути і якась столітня печаль, яка глибоко залягла в її душу. Але вона не нарікала, бо ніколи не вимагала від життя.

Однієї ночі в вікно її хатини постукали. Спочатку їй здалося, що то вітер або – що їй причулося, та стукіт повторився знову, вже голосніше й вимогливіше. Ганна обережно визирнула, ледь відхиливши фіранку. Під вікном стояв якийсь незнайомий чоловік з торбиною в руках, мабуть, подорожній. Їй потрібно було здивуватися і насторожитися, що цей чоловік робить тут серед ночі, на краю села? І чому постукав саме до її хати? Але Ганна вже давно нічому не дивувалася.

– Відчиніть, будь ласка, – просився він. Накинувши хустку на плечі, Ганна відчинила двері, бо за стільки років у глухій самотині розівчилася остерігатися, забула боятися.

– Не лякайтеся, – заговорив до неї чоловік, – я не з поганими намірами, мені просто немає де заночувати. До колії дуже далеко, а потяг тільки вранці. Чи не пустите мене? Я вам віддячуся...

– Добре, – відказала Ганна, – заходьте. Вона поставила на стіл кусень хліба, кухоль молока, постелила ліжко. Той чоловік був здалека. Він приїхав до своєї родички, яка мешкала тут поблизу, в сусідньому селі і, як виявилось, померла кілька років тому. Хату повалили, і тепер там розрісся куц бузини та бур'ян.

– Я довго мандрував по заробітках. Коли повернувся, вже поховали матір. Хотів розшукати її єдину сестру, щоби лишити їй трохи грошей, вона завжди бідувала... і теж запізнівся... – розповідав чоловік. Він був кремезний і засмаглий, з великими дужими руками. Чоло його вже позначили зморшки, хоч було йому, напевно, трохи за сорок. Він примружував очі, бо мабуть, погано бачив, немов ховав щось пережите. Від нього віяло силою, теплом і неспокоєм, як від людини, яка довго блукала в житті, шукаючи собі місця. Ганна впіймала себе на думці, що рада бачити цього незнайомця і що досі в її хаті не було жодного чоловіка. Вона на якусь мить уявила собі, що то зовсім не випадковий

подорожній, якому немає де заночувати, а чоловік, який вже давно живе тут з нею, в її малій хаті, який прийшов з роботи втомлений і вечеряє, щоби потім лягти з нею в одне ліжко, а вранці, прокинувшись, знову податися на роботу... І з тим чоловіком вони ростять дітей, ведуть господарство і щонеділі ходять у церкву...

– Я завдаю вам клопоту, – винувато пробурмотів він, впіймавши на собі її надто проникливий погляд. – вибачте, я вам заплачу, у мене є гроші... Стільки років я потратив на те, щоб заробити їх, і виходить – намарне.

Його рука сягнула в кишеню маринарки.

– Ні! – рвучко зупинила його Ганна, схопивши за руку. – Не треба!

Він, мабуть, хотів заперечити, але вона, торкнувшись його вуст рукою, не дала йому промовити жодного слова.

– Краще притуліть мене, – прошепотіла вона.

Він пішов на світанку. Ганна лежала у ліжку, немов під ковдрою все ще ховала свій гріх, свій сором, свою таємницю. Спустошена, але спокійна, зажурена, але без жодної думки. Вона навіть не спитала, як звати того чоловіка, а може, не запам'ятала? Адже ім'я саме по собі німе. Це просто звуки, гарні, приємні чи не дуже. Порожні, без жодного змісту звуки, які нічого не можуть розповісти. Про людину говорять її очі, вуста, голос, руки... Хоча, коли людина стає любовою, любим стає і її ім'я... Та все одно воно – як гарна хустка, якою можна лише причепуритися, накинувши на плечі.

За два тижні вона зрозуміла, що чекає дитину. Щастю її не було меж. Очі її дивилися добротою, глибокою задумою, немов вона блукала десь в далекому майбутті, немов переживала щось досі непережите. Часто дивилася в небо, відчуваючи сум'яття від страху й радості. Коли ж її вагітність вже неможливо було приховати, люди в селі почали перемовлятися: «Ви бачили Ганнине черевце? Цікаво, від кого?.. Вона, певно, здуріла – в її віці народжувати... Хоча, може так ліпше для неї...» А Ганна ходила з високо піднятою головою, від чого здавалася стрункішою і враз помолоділою, з ледь прихованою усмішкою, і гордо несла своє очікування.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/sayko_oksana/mayzhe-kazka

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)